

گروه علم: به‌تازگی دولت فرانسه همه فروشگاه‌ها و سوپرمارکت‌ها را موظف کرده است که از این پس از ارائه کیسه‌های پلاستیکی یکبارمصرف به مشتریان خودداری کنند. هدف دولت فرانسه از تصویب و اعمال این قانون آن است که مردم به‌جای استفاده از کیسه‌های یکبارمصرف، از سبدهای دائمی یا کیسه‌های تهیه‌شده از مواد قابل بازیافت استفاده کنند. این تصمیم برای همه مغازه‌های کوچک و بزرگ، پمپ‌بنزین‌ها، داروخانه‌ها، بازارهای سروسشیده و روبراز اعمال می‌شود. وزارت محیط‌زیست فرانسه تأکید کرده است: «هدف از این تدبیر، کاهش تأثیرات زیست‌محیطی قابل‌ملاحظه مربوط به تولید و توزیع این کیسه‌های پلاستیکی است». گفتنی است تجزیه کیسه‌های پلاستیکی صدها سال طول می‌کشد. سالانه حدود پنج میلیارد کیسه پلاستیکی یکبارمصرف در فروشگاه‌ها و ۱۲ میلیارد کیسه پلاستیکی برای مصارف دیگر خارج از فروشگاه‌ها، به مردم عرضه می‌شود. گفته می‌شود بیش از نیمی از این کیسه‌های زباله در طبیعت رها می‌شود، به همین دلیل مدافعان محیط‌زیست که برای گسترش استفاده از کیسه‌های قابل بازیافت فعالیت می‌کنند، از این ممنوعیت استقبال کرده‌اند. البته گفتنی است عرضه کیسه پلاستیکی، پیش از این در بسیاری از کشورها ممنوع شده بود. حتی در کشور بنگلادش (که کشوری درحال‌توسعه

آثار زیان‌بار مواد مصنوعی پلاستیکی بر محیط‌زیست و ضرورت کاهش تولید و مصرف آن

پیشروی آرام رود زباله به سمت شهر و سدهای ناکارآمد

محسوب می‌شود)، فروش کیسه‌های نایلونی از سال ۲۰۰۲ ممنوع شده است. در امارات نیز از سال ۲۰۱۲ تولید، عرضه و مصرف کیسه‌های نایلونی و ظروف پلاستیکی یکبارمصرف ممنوع شد. در سال گذشته میلادی و امسال نیز استفاده از کیسه‌های پلاستیکی در ایتالیا و تورنتوی کانادا ممنوع شد. بسیاری از کشورهای دیگر مانند چین و آمریکا نیز به سمت کاهش استفاده از کیسه‌های پلاستیکی و ظروف یکبارمصرف پلاستیک رفته‌اند. درمقابل هیچ برنامه خاصی در زمینه کاهش مصرف کیسه‌های پلاستیکی در کشور ما وجود ندارد و شواهد نشان می‌دهد مصرف این محصول روزبه‌روز بیشتر می‌شود. در سال‌های اخیر، برخی تولیدکنندگان، کیسه‌های قابل‌بازیافت و زیست‌تخریب‌پذیر به بازار عرضه کردند، اما مقدار این محصول در مقابل کیسه‌های نایلونی، بسیار ناچیز است. مسئولان دولتی در ایران تاکنون موضع قاطعی در برابر افزایش روزافزون تولید، مصرف و رهاسازی کیسه‌های پلاستیکی اتخاذ نکرده‌اند، اما در سال‌های اخیر، برخی از نهادهای مردم‌نهاد به مقابله با کیسه‌های پلاستیکی پرداختند و حتی روزی را برای کاهش مصرف کیسه‌های نایلونی انتخاب کردند. ستاد محیط‌زیست و توسعه‌یادار شهرداری تهران با همکاری سازمان میادین‌میه‌وتوه‌بار نیز روز ۲۱ تیر را روز بدون نایلکس نام‌گذاری کردند و

سلطه زباله بر ۴ گوشه جهان

نشانه‌های آغاز دوران جدید زمین‌شناسی

محمدرضا دستورانی

عکس: guardian

ویژگی مشترک همه این مواد است.

دکتر «یان زالاسه‌ویچ» از دانشگاه لایپسرت که سرپرستی پژوهش جدیدی را بر عهده داشته است، می‌گوید: «بشر در ۷۰ سال گذشته هم انواع جدیدی از پلاستیکی‌ها را (از پاکلیت تا کیسه پلی‌اتیلن تا پی‌وی‌سی) پدید آورده و هم مقدار تولید آنها را افزایش داده است، اما از این موضوع که زباله‌های پلاستیکی تا کجاها می‌روند، هیچ تصویری نداریم. برخی می‌دانند که زباله‌های پلاستیکی در اقیانوس‌ها

و دریاهای سراسر جهان، شناورند، اما کمتر کسی

می‌داند این زباله‌ها پس از مدتی در اعماق آب‌های اقیانوس‌ها فرومی‌روند. اینها نشان می‌دهد وضعیت سلامتی سیاره ما اصلا خوب نیست». کارشناسان می‌گویند مهم‌ترین دستاورد پژوهش‌های جدید این است که ما باید تولید چنین مقدار زیادی از زباله را به مثابه پدیدآمدن دوران جدید زمین‌شناسی تلقی کنیم که «آنتروپوسن» نام دارد و به دوران هولوسن که ۱۲ هزار سال پیش

عبارت «امروز یک کیسه پلاستیک کمتر» را به‌عنوان شعار خود برگزیدند. فعالان محیط‌زیستی می‌گویند براساس آمارهای اعلام‌شده، سالانه بیش از ۱۷۷هزارتن پلاستیک در ایران تولید می‌شود که برابر با ۵۰۰ تن در روز است. طبق اعلام کارشناسان محیط‌زیستی، هر خانواده ایرانی روزانه سه کیسه پلاستیکی استفاده می‌کند که با احتساب وجود حدود ۲۰ میلیون خانوار در ایران، روزانه ۶۰ میلیون، ماهانه یک‌میلیارد و ۸۰۰ میلیون و سالانه بیش از ۲۰ میلیارد کیسه پلاستیکی در کشور مصرف می‌شود. این فعالان محیط‌زیست می‌گویند هر خانواده ایرانی، با کاهش مصرف یک کیسه پلاستیکی در هفته، می‌تواند از مصرف حدود ۸۱۶ میلیون کیسه پلاستیکی در سال جلوگیری کند، اما باین‌همه بر این باورند که برای دستیابی به این هدف، به فرهنگ‌سازی نیاز داریم. به باور آنها، در این مورد خاص، تک‌تک افراد جامعه باید با مشکلات حاصل از استفاده بی‌رویه از مواد مصنوعی پلاستیکی (و از جمله کیسه‌های پلاستیکی)، آثار زیانبار آن بر محیط‌زیست و ضرورت کاهش تولید، مصرف و رهاسازی آن در طبیعت آشنا شوند. با توجه به گسترش روزافزون استفاده از مواد پلاستیکی در کشور و لزوم کاهش استفاده از آن، در ادامه به بررسی انواع پلاستیک‌ها، خواص و کاربرشان، پیامدهای ناخواسته آن و چگونگی مقابله با آن می‌پردازیم.

شروع شده بود، پایان داد. بسیاری از اعضای گروه «زالاسه‌ویچ» براین باورند که دوران هولوسن به پایان رسیده و دوران آنتروپوسن به‌راستی آغاز شده است. این گروه در ماه گذشته، مقاله دیگری را در مجله ساینس منتشر کردند و در آن با استدلال نشان دادند بشر با فعالیت‌های گوناگون در سال‌های پس از جنگ، وضعیت زمین‌شناختی سیاره ما را تغییر می‌دهد. به‌ویژه ایزوتوپ‌های رادیواکتیوی که در اثر انفجار بمب‌های اتمی، در هم‌جا پراکنده شدند، نشانه مؤثر و چشمگیری در زمین باقی گذاشتند که به تمدن‌های آینده می‌گوید زمانی اتفاق عجیبی روی داده بود. علاوه بر این افزایش مقدار کربن دی‌اکسید در آب اقیانوس‌ها، تولید پتون در مقیاس بسیار زیاد و استفاده گسترده از آلومینیوم، نشانه‌هایی هستند که به ما می‌گوید دوران آنتروپوسن آغاز شده است. اما «زالاسه‌ویچ» استدلال می‌کند همین کیسه‌های پلاستیکی بی‌ارزش و بطری‌های نوشیدنی نقش بسیار مهمی در تغییر چهره زمین دارند؛ نقشی که فراز از تصورات پیشین ماست. او می‌گوید: «ماهیان دریاها را در نظر بگیرید. بسیاری از ماهیان فکر می‌کنند این تکه‌های پلاستیک پراکنده در آب، غذاست و آن را می‌خورند، به‌همین‌دلیل بسیاری از ماهی‌ها، مقداری پلاستیک را در اندام‌های خود دارند».

هم‌اکنون سالانه بیش از ۳۰۰ میلیون تن پلاستیک در جهان تولید می‌شود. چرخه زمین‌شناختی کاربرد آنها، شاخصی است که به ما می‌گوید دوران آنتروپوسن آغاز شده است.»

زباله‌دان بزرگی به نام اقیانوس آبی آلوده

یاسان زرکوب

یکی از مسائل نگران‌کننده محیط‌زیستی سال‌های اخیر، استفاده بیش از حد از مواد پلاستیکی است. با توجه به خواص بسیار متفاوت و متنوعی که پلاستیک‌ها دارند، کاربردهای بسیاری در زندگی ما یافته‌اند، از مواد بسته‌بندی گرفته تا ظروف یکبار مصرف غذا. آسانی تولید و قیمت بسیار کم این مواد نیز باعث شده است روزبه‌روز بر دامنه کاربرد آنها افزوده شود. اما باید دانست این افزایش تولید و مصرف مشکلات بسیاری را پدید آورده است، ازجمله مهم‌ترین مشکلات این مواد، تجزیه‌نشدن عملی آنها در طبیعت است. موادی که ریشه گیاهی یا جانوری

دارند، پس از گذشت مدتی، تجزیه می‌شوند، اما پلاستیک‌ها موادی تجزیه‌ناپذیر هستند، به بیان دقیق‌تر، تجزیه آنها ممکن است چند صد سال طول بکشد که در مقیاس طول عمر بشر باید آنها را تجزیه‌ناپذیر تلقی کرد. به‌همین‌دلیل بسیاری از کارشناسان تنها راه‌حل ممکن و عملی برای مقابله با کوه مواد پلاستیکی در روز را زباله‌دانی سر درمی‌آورد، بازیافت می‌دانند. هرچند باید پذیرفت بازیافت پلاستیک‌ها تا حدودی ساده است، اما در مقام مقایسه، بسیار کمتر از فلز، کاغذ، شیشه و موارد مشابه بازیافت می‌شود. دلیل آن هم فراوان و ارزان بودن مواد اولیه تولید پلاستیک‌هاست، به‌همین‌دلیل است که بخش زیادی از مواد پلاستیکی دورریز، به جای رفتن به کارگاه‌های بازیافت، در طبیعت رها می‌شوند. به بیان دیگر، با وجود توسعه سیستم‌های بازیافت، این‌مواد کماکان راه طبیعت را در پیش می‌گیرند و با توجه به دوام طولانی‌شان، مشکلات فراوانی را ایجاد می‌کنند. طبق آمارها، مصرف پلاستیک در نیم‌کره عملی بخش زیادی از مواد پلاستیکی دورریز، به ۵۰ سال آینده باز هم ۲۰ برابر دیگر رشد کند. براساس گزارش‌ها، تقریبا یک‌سوم مواد پلاستیکی مصرف‌شده از چرخه بازیافت جا می‌ماند، اما نکته بسیار مهم آن است که این مواد پلاستیکی از مقصد غیرمنظره‌ای یعنی اقیانوس‌ها سر درمی‌آوردند. وجود پلاستیک‌ها در آب‌های اقیانوس باعث آغاز رویدادهای متنوعی می‌شود که تأثیرات

راهکار

انواع مواد بازیافتی

مزاحم همیشگی

فاطمه کاظمی

با توجه به ارزانی پلاستیک‌ها، استفاده از آن خیلی زود رایج شد و به‌ویژه از این مواد در تولید مواد بسته‌بندی، طرف‌های یکبارمصرف و موارد مشابه بسیار استفاده کردند. یکی از مشکلات این پلاستیک‌ها آن است که زیست‌تخریب‌پذیر نیستند، یعنی باکتری‌ها نمی‌توانند آنها را تجزیه‌کند و به‌همین‌دلیل سال‌ها در طبیعت باقی می‌مانند. یکی از راهکارهای مقابله با این مشکل، بازیافت آنهاست؛ یعنی جمع‌آوری پلاستیک‌های استفاده‌شده و دورریز و استفاده از آنها به عنوان مواد اولیه برای تولید مواد جدید. اما این راهکار هم مشکل دیگری دارد. از آنجایی که مواد اولیه تشکیل‌دهنده کالاهای بازیافتی مختلف است و خواص متفاوتی دارند، نمی‌توان وسایل خوب و مناسبی از این مواد بازیافتی تهیه کرد. درنهایت قرار شد هر دسته از مواد بازیافتی را با علامتی خاص، مشخص کنند. نماد بازیافت، سه فلش یا پیکان خمیده است که با هم یک مثلث را می‌سازند. درون این مثلث کد یا عددی است که نشان‌دهنده نوع این ماده است و در هنگام بازیافت، چه موادی می‌توان از آن ساخت. در ادامه با کدهای بازیافت آشنا می‌شویم:

۱-PETE: پلی‌اتیلن ترفتالات، معمول‌ترین پلاستیک است که از آن برای تولید بطری‌های آب، نوشابه و ظرف‌های یکبارمصرف و غیره استفاده می‌شود. محکم و در برابر گرما مقاوم است و با بازیافت به بطری‌های آب، ساک، لباس، کشش، روکش مب، فیبرهای پلی‌استر و غیره تبدیل می‌شود.

۲-HDPE: پلی‌اتیلن با غلظت بالا که به راحتی و به سرعت بازیافت می‌شود. پلاستیک نوع خشک است؛ اما زود شکل می‌گیرد و معمولا در قوطی شونده‌ها، بطری‌های شیر، قوطی‌های آبمیوه، کیسه‌های زباله و غیره به کار می‌رود و با بازیافت آنها می‌توان لوله‌های پلاستیکی، قوطی شونده‌ها، خودکار، نیگمت و غیره ساخت.

۳-PVC: پلی‌وینیل کلراید که سخت بازیافت می‌شود و باید آنکه محیط زیست و سلامت افراد را به خطر می‌اندازد، از آن برای تولید لوله‌ها، میزها. اسباب‌بازی‌ها و بسته‌بندی و غیره استفاده می‌کنند. از PVC بازیافت‌شده به عنوان کفش، سرعت‌گیر، پنل و گِل‌پخش‌کن ماشین استفاده می‌کنند.

۴-LDPE: پلی‌اتیلن با غلظت پایین است که قابلیت انعطاف دارد. معمولا در نخ‌های شیرینی،

بسته‌بندی، قوطی‌های فشاری، کارهای خشک‌شویی به کار می‌رود و بعد از بازیافت به عنوان بسته‌های قاشق و چنگال و ظرف‌های غذاخوری یکبارمصرف با پایه گیاهی تولید شده‌اند که برای سفرهای کوتاه یا پیک‌نیک بسیار مناسبند.

۵-PP: پلی‌پروپیلن با غلظت پایین که به برابر حرارت فوق‌العاده مقاوم است. از آن برای تولید نی، درهای بطری و قوطی استفاده می‌کنند. PP بازیافت‌شده در چراغ راهنمایی و رانندگی، پارو، جای پارک دوچرخه و قفسه‌های کنونی کاربرد دارد.

۶-PS: پلی‌استایرن که به فوم معروف است و از آن برای تولید طرف‌های یکبارمصرف دردار و غیره استفاده می‌کنند. فوق‌العاده سبک و حجیم است. از آنجا که PS گرما را زیاد منتقل نمی‌کند، کاربرد زیادی دارد. با آنکه این ماده جزء برنامه‌های بازیافت شهرداری‌ها نیست؛ اما می‌تواند به عایق‌های حرارتی، شانه‌های تخم‌مرغ، خطکش و ظروف پلاستیکی تبدیل شود.

۷- سایر موارد: سایر پلاستیک‌ها مانند پلی‌اورتان که ترکیبی از پلاستیک‌های فوق هستند و معمولا جزء مواد بازیافتی نیستند. محصولات با کد ۷ ممکن است شامل هر چیزی (از زین دوچرخه گرفته تا ظرف‌های پنج‌گانه)ی باشند. بسیاری از بازیافت‌کنندگان، پلاستیک این کد را قبول نمی‌کنند؛ اما زین این پلاستیک‌ها با یاورهای پلاستیکی و مواد سفارشی تبدیل می‌شود.

سالم سیزدهم • شماره ۲۵۶۸ روزنامه شوق

روینکرد

آثار زیان‌بار کیسه‌های پلاستیکی را فراموش نکنیم

زمان تغییر فرا رسیده‌است

مینو زمانی

در گذشته و در بازارهای سنتی، فروشندگان اجناس مشتریان را در بقچه‌های پارچه‌ای (که مشتریان به همراه داشتند)، به آنها تحویل می‌دادند. اما با گسترش شهرنشینی، عادت خریدوفروش هم عوض شد. در گذشته فروشندگان اجناس خریده‌شده را در کیسه‌های کاغذی به مشتریان تحویل می‌دادند. این روش در ابتدای کار بسیار خوب بود، اما با گسترش شهرنشینی و خریدوفروش، مشکلات مربوط به این کیسه‌های کاغذی خود را نشان داد؛ از جمله قیمت زیاد و دشواری حمل اجناس با کیسه‌های کاغذی که استحکام و دوام کمی داشتند، مخصوصا وقتی خیس می‌شدند. در دهه ۱۹۵۰ کیسه‌های نایلونی به بازار آمد که ویژگی‌های بسیاری داشت؛ از جمله وزن کم، قیمت ناچیز، دوام و استحکام زیاد و از همه مهم‌تر حمل‌ونقل آسان اجناس خریداری‌شده در این کیسه‌ها. به این ترتیب، کیسه‌های نایلونی به نماد خرید و از آن بالاتر به نماد شهرنشینی تبدیل شدند. زمانی که این کیسه‌های نایلونی به بازار عرضه شدند، هم فروشندگان و هم خریداران از آن استقبال کردند؛ زیرا هنوز خیلی مانده بود که آثار و مشکلات مصرف بیش از اندازه این کیسه‌های نایلونی برای محیط‌زیست آشکار شود.

مشکلات کیسه‌های نایلونی

استفاده از این کیسه‌ها مشکلات بسیاری دارد؛ از جمله اینکه این مواد به آسانی در طبیعت تجزیه نمی‌شوند و در نتیجه سال‌ها به همین شکل در طبیعت باقی می‌مانند که علاوه بر پدیدآوردن صحنه‌های ناخوشایند، باعث آلودگی و تخریب محیط‌زیست می‌شوند. علاوه بر اینها، بسیاری از کارشناسان محیط‌زیست می‌گویند بیش از نیمی از میلیارد‌ها کیسه پلاستیکی که هر سال تولید و عرضه می‌شود، به همین شکل در طبیعت رها می‌شوند که بسیاری از آنها به منابع آب مانند رودخانه‌ها، دریاها و اقیانوس‌ها می‌رسند. وجود این کیسه‌های پلاستیکی در دریاها، مشکلاتی را برای بسیاری از گونه‌های جانوری اقیانوس‌ها پدید می‌آورد؛ از جمله اینکه برخی جانداران، این کیسه‌ها را با غذا اشتباه می‌گیرند.

راهکارهای مبارزه چیست

۱- سوزاندن، با توجه به مشکلات بیش از اندازه هاشدن این مواد در طبیعت، بشر به فکر یافتن راه چاره‌ای برای خلاصی از این مشکل بود. یکی از ساده‌ترین راهکارها سوزاندن اجناس دورریز پلاستیکی است. با توجه به اینکه بیشتر پلاستیک‌ها، جرم حجمی کمی دارند و پس از سوختن، جسم جامد کمی از آنها باقی می‌ماند، در نگاه اول به نظر می‌رسد سوزاندن راهکار مناسبی برای خلاصی از شر پلاستیک‌هاست؛ اما واقعیت این است که هنگام سوختن پلاستیک‌ها، گازهای سمی تولید می‌شود که بسیار زیان‌بارند و به همین دلیل اصلا توصیه نمی‌شوند.

۲- بازیافت: بازیافت شاید یکی از مناسب‌ترین راهکارها برای مقابله با مشکلات زباله‌های پلاستیکی باشد، اما این روش هم دشواری‌های خاص خودش را دارد. با توجه به اینکه بسیاری از موادی که قرار است بازیافت شوند، در توده ناهمگونی از انواع زباله‌ها قرار دارند، تفکیک آنها از هم بسیار دشوار و ناخوشایند است. هرچند بازیافت زباله‌ها، سود فراوانی دارد اما کمتر کسی حاضر است در شرایط نامطلوب (که احتمال بیماری در آن نیز بسیار زیاد است)، کار کند. بسیاری از کارگران کارگاه‌های بازیافت، در شرایط وضعیت غیربهداشتی کار می‌کنند و برخی از کارگران این واحدها پس از مدتی به بیماری‌های لاعلاج دچار می‌شوند.

۳- تشویق به تفکیک: از توجه به مواردی که در بندهای بالا ذکر شد، مسئولان برخی از شهرها به بزرگ، شهروندان را به تفکیک انواع زباله‌ها (از جمله زباله‌های خشک‌وتر و تفکیک شیشه، کاغذ، فلز، مقوا و…) تشویق کردند. هرچند این‌گونه تفکیک‌ها در بسیاری از کشورها اجرا شد اما فقط در برخی کشورها موفقیت‌آمیز و در بسیاری از کشورهای دیگر ناموفق بود.

۴- کیسه‌های تجزیه‌پذیر: مشکل اصلی کیسه‌های نایلونی این است که در محیط‌زیست تجزیه نمی‌شوند؛ زیرا از پلیمرهای با منشأ نفتی ساخته شده‌اند. شاید ساده‌ترین راهکار برای حل این مشکل، تولید کیسه‌های خرید از مواد با منشأ گیاهی باشد که در طبیعت تجزیه شوند. هم‌اکنون بسیاری از شرکت‌ها با استفاده از پلیمرهای گیاهی (مانند نشاسته ذرت یا سیب‌زمینی)، نایلون‌های زیست‌تخریب‌پذیر تولید می‌کنند، اما با توجه به قیمت زیاد این نوع کیسه‌ها، هنوز استفاده از آنها همگانی نشده است. به همین ترتیب قاشق و چنگال و ظرف‌های غذاخوری یکبارمصرف با پایه گیاهی تولید شده‌اند که برای سفرهای کوتاه یا پیک‌نیک بسیار مناسبند. همچنین در چند سال اخیر گلدان‌هایی با منشأ گیاهی تولید شده‌اند که برای جابه‌جایی گل و گیاه مناسبند. در این موارد لازم نیست برای ر پس از جابه‌جایی از گلدان بیرون آورد و در خاک کاشتن بلکه می‌توان گیاه را همراه با همان گلدان کاشت. در این موارد گلدان برخلاف گلدان‌های سفالی یا پلاستیکی معمولی، پس از مدتی در خاک تجزیه می‌شود.

۵- ممنوعیت تولید و مصرف: ممنوعیت تولید، عرضه و مصرف انواع کیسه‌های پلاستیکی یکبار مصرف شاید آخرین راهکار برای مقابله با پیامد گسترش استفاده از پلاستیک‌ها باشد. مسئولان می‌گویند با اعمال و برقراری چنین قوانینی، مردم تشویق می‌شوند که به جای استفاده از مواد یکبار مصرف، از کیسه‌های دائمی مانند کیسه‌های پارچه‌ای یا نایلونی ضخیم یا مواد قابل‌تجزیه استفاده کنند. برقراری مالیات‌های سنگین‌تر برای کیسه‌های نایلونی یا دریافت بهانه برای بازگرداندن ظرف‌های پلاستیکی، شیشه‌ای یا مواد مشابه، از دیگر راهکارها برای کاهش سرعت مصرف این منابع است. متأسفانه امروزه بشر به همه چیز، نگاه یکبار مصرف دارد؛ از ظرف غذا گرفته تا دوربین عکاسی. این نوع نگاه، خسارت‌های فراوانی برای سیاره ما در پی داشته است. بسیاری از کارشناسان محیط‌زیست بر این باورند که اگر بشر نتواند در این نوع نگاه و شیوه زندگی خود و سرعت مصرف منابع و تولید زباله‌ها، تغییری ایجاد کند، شاید روزگاری فرا برسد که زمین نتواند همه نیازهای ما را برآورده کند و ما در تأمین منابع ناکام یا در انبوه زباله‌ها غرق شویم. برخی از طرفداران محیط‌زیست بر این باورند که تاکنون زمین در برابر زیاده‌خواهی‌های بشر، بیش از اندازه سخاوتمندانه رفتار کرده و همین موضوع باعث شده است که بشر حد و مرزی برای مصرف منابع و تولید زباله قائل نشود. گویا با این سرعت مصرف، داریم با سیاره‌مان به شکل سیاره یکبار مصرف برخورد و گمان می‌کنیم پس از یوارهای منابع زمین، می‌توانیم بهره‌برداری از زمین دیگر را آغاز کنیم، چه تصور پوچی!